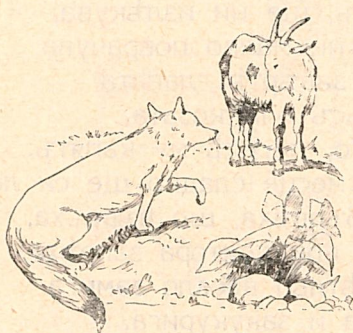

ВЪЛЧО И ЛИСА

Както си вървѣха изъ гората,
срѣцнаха се Лиса и Козата.
Лиса и Козата тихо спрѣха
и любезенъ разговоръ подзеха.

— Добра среща, пѣргава Козичке.
— Здрава да си, хубава Лисичке.
— Златни ти уста, Козице-сива,
ала мене нѣщо ме не бива.
— Ахъ, не думай, сестро моя волна,
да не би пѣкъ нѣщо да си болна?
— Болна съмъ, Козичке, ще загина
и ще си отида тѣй — мърцина.
Ако знаешъ нѣкой да врачува,
заведи ме да ме полѣкува.
— Зная, кумо, зная азъ, Лисано:
ето тамъ, на горнята поляна,
гдето има росна детелина
и е пѣлно съ алени малини,
гдето има просо и е свѣтло —
тамъ живѣе славенъ докторъ Пѣтльо.
— Моля ти се — взе да се преструва
кума Лиса — колко и да струва —
заведи ме да ми поврачува.
Тръгнаха. Вървѣха, що вървѣха
и на срѣдъ пѣтеката запрѣха.
До сами пѣтечката, полегналъ,